

Ένα

Νωρίς το πρωί, μερικές ώρες πριν από τη σύλληψή μου, με ξύπνησε ένας σεισμός. Αναφέρω το περιστατικό όχι για να υπαινιχθώ κάποιο συσχετισμό –ότι κατά κάποιον τρόπο τα ρήγματα της ζωής μου ήρθαν να με συνθλίψουν με τη μορφή δυο αστυνομικών– διότι στο Τόκιο έχουμε σεισμούς περίπου κάθε μήνα, καμιά φορά και πιο συχνά, και ο σημερινός δεν ήταν τίποτα το ξεχωριστό. Απλώς παραθέτω τα γεγονότα με τη σειρά που διαδραματίστηκαν. Αυτή η μέρα ήταν ασυνήθιστη και δε θα 'θελα σε καμία περίπτωση να ξεχάσω κάτι.

Ήμουν κάτω απ' τα σκεπάσματα του φουτόν μου και κοιμόμουν βαριά. Ξύπνησα ακούγοντας τις κρεμάστρες να χτυπάνε τα πλαϊνά της ντουλάπας μου. Πιάτα στην κουζίνα κροτάλιζαν και το πάτωμα έτριζε. Το κούνημα με ανακάτεψε, ωστόσο δεν είχα συνειδητοποιήσει γιατί κουνιόμουν. Μόνο όταν έφτασε στ' αυτιά μου ο γνώριμος ήχος απέξω, κατάλαβα. Μια φωνούλα έκρωζε στον άνεμο από κάπου μακριά. Ανακάθισα στο σκοτάδι, τρέμοντας.

Μετά το θάνατο της Λίλυ και την εξαφάνιση του Τέιτζι,

με ταράζουν πολλά πράγματα. Άνοιξα την πόρτα της ντουλάπας και σύρθηκα κάτω από τις θορυβώδεις κρεμάστρες. Φόρεσα το κράνος ποδηλάτου, έπιασα το φακό που τον έχω κολλημένο με ταινία στον τοίχο και κουλουριάστηκα στη γωνία. Φώτισα γύρω για να βεβαιωθώ ότι η σφυρίχτρα και το μπουκάλι με το νερό ήταν εκεί. Ήταν. Μια κατσαρίδα έτρεξε πάνω στο γυμνό μου μηρό και άραξε στο πάτωμα, δίπλα μου.

«Φύγε», ψιθύρισα. «Φύγε από δω. Δε μ' ακούς; Δε σε θέλω εδώ».

Οι μαύρες κεραίες της κατσαρίδας κινήθηκαν ανεπαίσθητα προς το μέρος μου. Ύστερα το 'βαλε στα πόδια και εξαφανίστηκε σε μια αδιόρατη ρωγμή του τοίχου.

Πέρασαν λίγες στιγμές πριν συνειδητοποιήσω ότι η ντουλάπα ακινητοποιήθηκε. Ο σεισμός είχε σταματήσει. Η νύχτα ήταν ήσυχη.

Σύρθηκα πίσω στη ζεστασιά του φουτόν μου αλλά δε μ' έπαιρνε ο ύπνος. Ήξερα τώρα ότι δεν ήμουν μόνη στο διαμέρισμά μου. Τράβηξα το μαξιλάρι κάτω απ' το πρόσωπό μου και κουλουριάστηκα στο πλάι. Έχω πολλά κόλπα για να αντιμετωπίζω τα προβλήματά μου με τα φαντάσματα και την αϋπνία. Ένα απ' αυτά είναι να δοκιμάζω τα γιαπωνέζικά μου. Πήρα τη γιαπωνέζικη λέξη για το σεισμό, τζισίν, και προσπάθησα να βρω άλλες με την ίδια προφορά αλλά με διαφορετικούς χαρακτήρες. Αν ενώσεις τη λέξη τζι, που σημαίνει εαυτός, και σιν, που σημαίνει εμπιστοσύνη, έχεις την αυτοπεποίθηση. Με διαφορετικούς χαρακτήρες ο σεισμός μπορεί να σημαίνει δείκτης ρολογιού, μα-

γνητική βελόνα, ή μπορεί απλούστατα να σημαίνει εαυτός, ο εαυτός μου. Σ' αυτό το σημείο στέρεψαν οι ιδέες μου. Πρέπει να υπήρχαν κι άλλες λέξεις, αλλά δε μου ερχόταν καμία. Κανονικά έπρεπε να μπορώ να μετρήσω εφτά-οχτώ λέξεις πριν με πάρει ο ύπνος, αλλά ετούτο το πρωί δεν έπιανε το κόλπο.

Δοκίμασα άλλη στρατηγική. Φαντάστηκα ότι ο Τέιτς βρισκόταν πίσω μου, ότι με αγκάλιαζε με τα αδύνατα σαν κλαράκια χέρια του, ότι με νανούριζε για να κοιμηθώ, όπως έκανε τις καλές μέρες, τότε που κοιμόμασταν μαζί σαν δυο κουτάλια. Οι σεισμοί άρεσαν και στους δυο μας, εξίσου με τις άγριες καταιγίδες και τους τυφώνες. Αυτή η ανάμνηση με παρηγόρησε και πρέπει να κοιμήθηκα για κάνα μισάωρο. Όταν ξαναξύπνησα, το δωμάτιο είχε φως. Δίπλωσα το φουτόν μου και του έδωσα μια να μπει στην ντουλάπα. Άρπαξα το πακέτο με τα στιγμιαία νουντλς για το μεσημεριανό μου κι ήπια βιαστικά ένα φλιτζάνι τσάι. Στις εφτά, ξεκίνησα για τη δουλειά μου χωρίς να αισθάνομαι περισσότερη κούραση ή περισσότερο άσχημα απ' ό,τι αισθανόμουν τις τελευταίες εβδομάδες. Περίμενα μια συνηθισμένη μέρα στο γραφείο.

Η αστυνομία ήρθε να με βρει το απόγευμα. Καθόμουν στο γραφείο μου και μετέφραζα για ένα καινούργιο μοντέλο τρόμπας ποδηλάτου. Η προσήλωσή μου ήταν τόση που δεν πρόσεξα την άφιξη των επισκεπτών. Η δουλειά δεν ήταν ιδιαίτερα δύσκολη –μεταφράζω βαρετά τεχνικά εγχειρίδια και το κάνω πολύ καλά– αλλά μου αποσπούσε την προσο-

χή από τα πρόσφατα, καταστροφικά γεγονότα. Παρατήρησα ότι οι συνάδελφοί μου είχαν σταματήσει να δουλεύουν και κοίταζαν προς την πόρτα. Σήκωσα το κεφάλι μου. Δυο αστυνομικοί στέκονταν στην είσοδο. Δε μου έκανε ιδιαίτερη εντύπωση. Δεν πρέπει να έκανε σε κανέναν εντύπωση. Οι συνάδελφοί μου κοίταζαν τότε τους αστυνομικούς τότε εμένα, και πάλι απ' την αρχή.

Η σύλληψη στη μέση του γραφείου, μπροστά σ' ένα απαθές κοινό, ήταν ένας εξευτελισμός τον οποίο δεν ήθελα. Πετάχτηκα απ' την καρέκλα μου κι έτρεξα να προλάβω την έφοδο των αστυνομικών.

«Για μένα είναι», φέλλισα. «Νομίζω ότι θέλουν να μου κάνουν μερικές ερωτήσεις ακόμα. Δεν τρέχει τίποτα».

Και πριν προλάβω να διασχίσω την αίθουσα: «Κυρία Φλάυ; Θα σας συνοδεύσουμε στο αστυνομικό τμήμα για ορισμένες ερωτήσεις σχετικά με την εξαφάνιση της Λίλυ Μπρίτζες. Πάρτε μαζί σας την άδεια παραμονής σας».

Στεκόμουν μπροστά στις δυο μπλε στολές και προσπαθούσα να τις οδηγήσω προς την πόρτα.

«Την έχω στην τσέπη μου. Δεν πάω πουθενά χωρίς αυτήν. Όμως έχω ήδη απαντήσει σε πολλές ερωτήσεις. Δεν νομίζω ότι έχω να σας πω κάτι άλλο».

«Είχαμε εξελίξεις. Θέλουμε να έρθετε μαζί μας στο περιπολικό».

Ταράχτηκα. Μόνο μία πιθανή εξέλιξη μπορούσα να σκεφτώ, αλλά δεν τολμούσα να ρωτήσω. Βρήκαν τα χαμένα μέλη της Λίλυ; Ύστερα από τόσο καιρό, τα διάφορα μέλη μπορεί να είχαν ξεβραστεί με την παλίρροια, ή μπορεί

να είχαν πιαστεί στα δίχτυα των νυχτερινών φαράδων. Ίσως η αστυνομία είχε καταφέρει να τα συναρμολογήσει για να αναγνωρίσει επίσημα το πτώμα. Καθαρά τυπική διαδικασία. Σύμφωνα με τις εφημερίδες, η αστυνομία ήξερε ότι είχε βρει τη Λίλυ.

Όλα άλλαξαν στη δουλειά ύστερα από κείνο το πρωί, πριν από δυο βδομάδες, όταν κάποιος έφερε την καθημερινή εφημερίδα *Γιομιούρι* και την κυκλοφόρησε από γραφείο σε γραφείο ώσπου, το απόγευμα, έφτασε και στο δικό μου. Ο κύριος τίτλος έλεγε: «Βρέθηκε κορμός γυναίκας στον κόλπο του Τόκιο. Πιστεύεται ότι ανήκει στην αγνοούμενη Βρετανίδα μπαργούμαν Λίλυ Μπρίτζες».

Και κανείς δε με κοιτούσε ύστερα απ' αυτό, κανείς δε με κοιτούσε κανονικά. Δεν ξέρω αν πίστευαν ότι ήμουν δολοφόνος ή αν η φρίκη του θανάτου της Λίλυ τους έφερνε σε τέτοια αμηχανία που δεν μπορούσαν να μου μιλήσουν.

Οι αστυνομικοί με συνόδευσαν έξω απ' την αίθουσα –λες και δεν ήξερα το δρόμο– και με οδήγησαν κάτω όπου περίμενε το περιπολικό. Δε σήκωσα τα μάτια μου. Ήξερα ότι οι συναδέλφοί μου παρακολουθούσαν απ' το παράθυρο και δεν είχα κανένα λόγο να τους κουνήσω το χέρι. Δεν πίστευα ότι θα τους ξαναέβλεπα. Ένας απ' αυτούς θα μου έλειπε πραγματικά, η φίλη μου η Νατσούκο. Ήθελε να πιστέψει ότι είμαι αθώα, αλλά ο τίτλος της εφημερίδας επηρέασε ακόμα κι αυτή, κι έτσι με εγκατέλειψε.

Η δική μου αντίδραση στο άρθρο ήταν ότι η Λίλυ δε θα ενέκρινε τη διατύπωση, παρά τη λακωνικότητά του. Μπαργούμαν ήταν μόνο στην Ιαπωνία. Στην πατρίδα της,

στο Χαλ, ήταν νοσοκόμα. Και μάλιστα καλή, όπως ανακάλυψα στην πεζοπορία μας στο Γιαμανάσι-κεν, όπου γλίστησα κι έπεσα στην πλαγιά του βουνού. Με μετέφερε και μου έδωσε τον αστράγαλο με τόση δεξιότητα και ενδιαφέρον που παραλίγο να βάλω τα κλάματα. Ενώ στο μπαρ ήταν αδέξια και συνεσταλμένη. Η φωνή της ήταν τόσο τσιριχτή και κλαψιάρικη που έκανε τους πελάτες να θέλουν να πηδήξουν πίσω απ' την μπάρα και να βάλουν μόνοι τους το ποτό τους. Η δουλειά στο μπαρ υποτίθεται ότι ήταν προσωρινή.

Τώρα όμως η Λίλυ είναι νεκρή κι εγώ βρίσκομαι στο αστυνομικό τμήμα. Είναι η πρώτη μου επαφή με το νομικό σύστημα της Ιαπωνίας, αν εξαιρέσεις τις λίγες, καλοπροαίρετες ερωτήσεις όταν εξαφανίστηκε η Λίλυ. Δεν είμαι σίγουρη τι θέλουν από μένα αυτήν τη φορά, αλλά φαίνεται σοβαρό. Κάθομαι στον πάγκο ενός διαδρόμου. Οι άντρες που με έφεραν εδώ έφυγαν κι έχω δύο άλλους αστυνομικούς να περιφέρονται τριγύρω. Έναν γέρο και χοντρό κι έναν νέο και αδύνατο. Ο χοντρός προσπαθεί να πείσει τον αδύνατο να μου μιλήσει στ' αγγλικά για να δει αν καταλαβαίνω γιαπωνέζικα. Δεν έκανα τον κόπο να τους πω ότι τα γιαπωνέζικά μου είναι άπταιστα, ότι είμαι μάλιστα επαγγελματίας μεταφράστρια. Να ένα δεδομένο που θα 'πρεπε να ξέρουν, αν μη τι άλλο. Τελικά τα βρήκαν. Ο αδύνατος γυρίζει και με κοιτάζει.

«Γεια. Θα κάνω το διερμηνέα». Τα αγγλικά του είναι αργά, διστακτικά.

«Γεια».

«Μπορείτε να μου πείτε ολόκληρο τ' όνομά σας;»

«Το γράφει η άδεια παραμονής μου. Την έδωσα σε κάποιον προηγούμενως».

Η πληροφορία μεταδίδεται στον άλλον αστυνομικό, στα γιαπωνέζικα. Η απάντηση έρχεται πρώτα στα γιαπωνέζικα, κι ύστερα στ' αγγλικά.

«Δεν είναι δική μου δουλειά να ξέρω τι έγινε με την άδεια παραμονής σας. Το ονοματεπώνυμό σας».

«Λούσυ Φλάυ».

Ο χοντρός σουφρώνει τα φρύδια του.

«Ρούσυ Φουράι», λέω, προσπαθώντας να φανώ συνεργάσιμη. Την προηγούμενη φορά που με ανέκριναν, ο φίλος μου ο Μπομπ με συμβούλευσε ότι έπρεπε να φέρομαι με φυσικότητα, αν και είναι ενάντια στη φύση μου, και να είμαι όσο το δυνατό πιο πρόθυμη.

«Είμαι τριάντα τεσσάρων ετών».

Καμία αντίδραση.

«Γεννήθηκα τη χρονιά του φιδιού, για την ακρίβεια».

«Και δουλεύετε στο Τόκιο, στη Σιμπούγια», είπε ο χοντρός γέρος αστυνομικός στα γιαπωνέζικα. Όταν μεταφέρεται η φράση στα αγγλικά, απαντώ: «Μάλιστα».

«Το όνομα της εταιρείας;»

Και πάλι περιμένω τη μετάφραση πριν απαντήσω «Σασαγκάουα».

«Είστε συντάκτρια εκεί;»

Ο νεαρός αδύνατος φίλος μου μεταφέρει υπάκουα την ερώτηση.

«Μεταφράστρια. Απ' τα γιαπωνέζικα στα αγγλικά». Περιμένω κάποια αντίδραση, αλλά δεν έρχεται.